

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Kaźmierska
Sędziowie:	SSA Artur Kowalewski (spr.) SSO del. Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Koszalinie z dnia 29 marca 2016r., sygn. I Nc 50/16

p o s t a n o w i a:

oddalić zażalenie

SSA A. Kowalewski SSA W. Kaźmierska SSO del. K. Górski

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 29 marca 2016r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Koszalinie zwrócił pozew wobec nieuiszczenia opłaty wymaganej wysokości.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące okoliczności i wnioski: powódka (...) z siedzibą we W., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, złożyła pozew w postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 93.152,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie przeciwko T. K., uiszczając opłatę sądową od pozwu w wysokości 1.000 zł. Przewodniczący podniósł, że przy wskazanej przez stronę powodową wartości przedmiotu sporu, opłata sądowa powinna być uiszczona w wysokości 4.658 zł zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.; dalej: u.k.s.c.). Brak przy tym, według Przewodniczącego, podstaw do zastosowania w sprawie ust. 1a powołanego przepisu, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.- Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zra.), opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych. Staął bowiem na stanowisku, że powódka nie może być uznana za bank, a fakt, że zawarła z bankiem umowę cesji wierzytelności nie oznacza, że obecnie jej roszczenie wynika z czynności bankowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt. 5 ustawy prawo bankowe. Powódka dochodzi roszczenia, jakie nabyła w drodze umowy cywilnoprawnej, a nie należności wynikającej bezpośrednio z

udzielonego kredytu bankowego. Co więcej, Przewodniczący podkreślił, że regulacja art. 13 ust. 1a stanowi wyjątek od zasady wyrażonej w art. 13 ust. 1 u.k.s.c. i z tego względu nie powinna być poddawana wykładni rozszerzającej.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła strona powodowa w całości zarzucając mu naruszenie przepisu art. 13 ust. 1a u.k.s.c., poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy i uznanie, że winna uiścić opłatę sądową od pozwu w wysokości wyższej niż 1.000 zł. W oparciu o powyższy zarzut, strona powodowa wniosła o:

1. uchylene zarządzenia o zwrocie pozwu;
2. zasądzenie na rzecz strony powodowej od strony pozwanej zwrotu kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych;
3. zwrot uiszczonych opłat sądowych od zażalenia.

W uzasadnieniu przedłożonego zażalenia strona powodowa podniosła, że dochodzi roszczenia wynikającego z czynności bankowej jaką jest umowa pożyczki nr (...) z dnia 24 marca 2011r. zawartej z (...) Bank S.A. jako wierzycielem pozwanego T. K.. W ocenie powódki, źródłem dochodzonego przez nią roszczenia jest umowa pożyczki, a zatem czynność bankowa, nie zaś umowa przelewu wierzytelności zawarta z pierwotnym wierzycielem pozwanego. W konsekwencji opłata od pozwu w niniejszej sprawie powinna zostać określona na kwotę 1.000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie strony powodowej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niezbędnym w sprawie było ustalenie, czy roszczenie powódki wynikało z umowy pożyczki jaką bank (...) S.A. zawarł z pozwanym, a więc czy dotyczyło czynności bankowej, czy też podstawą dochodzonego w tej sprawie roszczenia była wierzytelność powódki wobec pozwanego powstała na skutek zawarcia umowy przelewu wierzytelności przysługującej dotychczas bankowi. Od tej oceny zależała wysokość opłaty, jaką powódka zobowiązana był wnieść tytułem opłaty za pozew.

Podkreślić należy, że w Prawie bankowym ustawodawca nie zdecydował się na sformułowanie definicji pojęcia „czynność bankowa”, jednakże w art. 5 u.p.b. zamieszczony został katalog, co należy rozumieć pod wskazanym pojęciem. Zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 u.p.b. udzielanie pożyczek pieniężnych jest jedną z czynności bankowych o ile tę czynność wykonuje bank. To właśnie w tej czynności powódka dopatruje się podstawy dochodzonego roszczenia. Wbrew jednak argumentacji skarżącej, brak jest podstaw do uznania, że podstawą jej roszczenia jest w istocie czynność bankowa w postaci udzielenia pożyczki pieniężnej. Nie ulega wątpliwości, że źródłem roszczenia banku wobec pozwanego była czynność bankowa, a więc czynność dokonana przez L. J. z bankiem w postaci umowy pożyczki pieniężnej, jednakże już roszczenie strony powodowej nie wywodzi się z czynności bankowej, bowiem takiej strona powodowa z pozwanym nie dokonywała. Strona powodowa w istocie wywodzi swoje roszczenie z zawartej w dniu 9 grudnia 2014r. umowy sprzedaży wierzytelności (k. 8 i n.).

Sąd Apelacyjny zauważa przy tym, że konstrukcja art. 5 ust. 2 zdanie pierwsze u.p.b., tj. „czynnościami bankowymi są również następujące czynności, o ile są one wykonywane przez banki” pozwala na przyjęcie, że wymienione w tym przepisie czynności są czynnościami bankowymi o ile zostały wykonane przez instytucje bankowe. Natomiast zawarcie z bankiem umowy przelewu wierzytelności nie pozwala na przyjęcie, zgodnie z argumentacją powódki, że podstawą dochodzonego przez nią roszczenia jest również czynność bankowa. Wskazać należy, że zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 5 u.p.b. nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych ma charakter czynności bankowej z zastrzeżeniem jednak gdy jest wykonywana przez bank. Jeżeli natomiast przedmiotowa czynność nie jest dokonana przez bank, a jedynie przez podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych, to nie ma podstaw do przyjęcia, że dokonanej przez stronę powodową czynności, jak w niniejszej sprawie, również przysługuje miano „czynności bankowej” i tym samym znajduje zastosowanie regulacja z art. 13 ust. 1a u.k.s.c.

Nadto wskazać należy na ratio legis art. 13 ust. 1a u.k.s.c. Nowelizacja, która wprowadziła omawianą normę była konsekwencją uchylecia niektórych przepisów prawa bankowego, które dotyczyły bankowych tytułów egzekucyjnych (art. 96 – 98). Do czasu wprowadzenia przedmiotowej nowelizacji, banki miały ułatwioną możliwość dochodzenia swoich roszczeń, za pomocą właśnie bankowych tytułów egzekucyjnych i tym samym banki nie były zobligowane do dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej. Po wprowadzeniu nowelizacji w życie, taki obowiązek po stronie banków powstał. Wprowadzając wyjątek od zasady, która została wyrażona w punkcie pierwszym przepisu art. 13 u.k.s.c. w przedmiocie wysokości opłaty stosunkowej przy roszczeniach majątkowych, intencją ustawodawcy było niewątpliwie złagodzenie ciężaru fiskalnego dla banków, które do tej pory były uprzywilejowane w prowadzeniu egzekucji roszczeń im przysługujących. Argumentacja powódki, że celem nowelizacji było polepszenie sytuacji pozwanych, ponieważ w sytuacji pozytywnego rozpatrzenia pozwu będą w mniejszej wysokości obciążeni zwrotem kosztów procesu, jest nieuzasadniona.

Jak trafnie wskazał Przewodniczący w Sądzie Okręgowym, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1a u.k.s.c. tylko w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1.000 zł. Natomiast opłata od pozwu w tej sprawie, którą nie dochodzono roszczenia wynikającego z czynności bankowej, została prawidłowo wyliczona przez Przewodniczącego na kwotę 4.658 zł (93.153 zł x 5%). Nieuiszczenie opłaty stosunkowej jest brakiem fiskalnym, o którym mowa w art. 130 § 1 k.p.c. W sytuacji gdy strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie i wniosła nieopłacone w odpowiedniej wysokości pismo podlegające opłacie stosunkowej, wówczas przewodniczący zwraca pismo bez wzywania o uiszczenie opłaty. Zawodowy pełnomocnik powódki uiścił jedynie kwotę 1.000 zł, skutkiem czego prawidłowo zarządzono zwrot pozwu, na podstawie art. 130² § 1 k.p.c.

Mając to na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. oddalił zażalenie jako nieuzasadnione, o czym orzeczono w sentencji.

SSA A. Kowalewski SSA W. Kaźmierska SSO del. K. Górski